

вървятъ голѣмитѣ бранници, а отзадъ ние, орлетата. Стигаме площада, кждето вече сж строени войниците. Вѣпрѣки много лошото време, тукъ сж се стекли хиляди граждани: майки и бащи, братя и сестри, дошли да видятъ своитѣ синове, които ще дадатъ клетва да служатъ вѣрно и честно на Царь и Родина.

Започва прегледъ, а следъ това и водосветътъ. Вѣтърътъ е нетърпимъ, но войниците не помръдватъ, нито единъ мускулъ не трепва по тѣхнитѣ лица. Тѣ изглеждатъ въ своитѣ сиви шинели и каски като стоманени.

Настѣпва най-тържественитѣ моментъ. Всички части колѣничатъ. Свещеникътъ чете клетвата, а войниците повтарятъ следъ него. Вѣтърътъ разнася далеко думитѣ, тѣ звучатъ мощно и силно, сякашъ искатъ още единъ пжтъ да потвърдятъ готовността на родната войска да пази и брани нашето скъпо отечество.

После войниците единъ по единъ минаватъ и цѣлуватъ кръста, евангелието и свещеното знаме. „Заклевамъ се!“ — „Заклехъ се!“ — се чува твърдо и непоколебимо. Много майки сж просълзени. Тѣ се чудятъ сами, дали това сж тѣхнитѣ синове, вчерашнитѣ малки момчета, а сега калени и корави войници.

Най-после се свършватъ дългитѣ редици. За нѣколко минути площадътъ се опразва. Всичко се стича по ул. „Царь Симеонъ“, отъ кждето войниците ще минатъ въ церемониаленъ маршъ предъ официалнитѣ лица. Първитѣ части се приближаватъ. Бодро и напето вървятъ войниците. Здравата имъ стѣпка кѣнти по паважа.

Обѣдъ е вече. Всѣки бърза къмъ кжщи, доволенъ, щастливъ и вѣрващъ въ по-свѣтли бжднини.

Едичка Ангелова
орле отъ орлюова дружина
„Колко Ганчевъ“ — Стара-Загора

МЕЧТАТА НА НАШИЯ НАРОДЪ

Тръпне българската земя отъ радости и пѣе всепобедна пѣсень. Нестихващо „ура“ долита отъ къмъ Македония и Тракия. Българскиятъ народъ, отъ Дунавъ бѣлъ до Егея и отъ Черно море до Охридъ, отново се сплоти около скиптъра на любимия ни Вожда царь Борисъ III.

Злополучната 1918. година донесе на българския народъ страдания и покруса. Скжпата ни земя бѣ разпокжсана и заобиколена отъвредъ съ врагове. На поробенитѣ български бѣ забранено да говорятъ на своя роденъ майчинъ езикъ. Българското име бѣ потѣпкано.

Но тѣ, нашитѣ врагове, не успѣха да сломятъ българскиятъ духъ, защото „Не се гаси туй, що не гасне!“ Нашиятъ народъ живѣеше сплотенъ въ чуднитѣ спомени за великото минало. Той копнѣеше за едно щастливо бждеще. И този блѣнъ, тази мечта, която грѣеше въ душата на всѣки българинъ, настѣпи. Великитѣ наши съюзници сразиха враговетѣ, които държахъ въ робство български земи.

Ние, орлетата, бждещитѣ пазители на Велика България, сме щастливи да посрещнемъ великото българско обединение. Щастливи сме да чуемъ волната пѣсень на освободенитѣ братя, която заглѣхва въ дълбинитѣ на заобикалящитѣ ни морета.

Пенка Ив. Чавдарова
орле отъ III кл. — Пловдивъ

БОРЦИТѢ—ПРОСВѢТИТЕЛИ СВ. СВ. КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ

О, това сте вий, Кирилъ и Методий, които създадохте българската азбука и дарихте четмо и писмо!

Затова ние избрахме най-хубавия майски день, за да го направимъ вашъ свѣтълъ празникъ. Въ този день птичкитѣ пѣятъ по-весело, слънцето грѣе по-силно, цѣлата при-